

TAKE EU NOČEMO!

REVNE ČLANICE EU POSTAJAJO KOLONIJE BOGATIH!

Menda je Lenin zapisal, da je vojna samo nadaljevanje nacionalne ekonomske politike z drugimi sredstvi.

Danes postaja vse bolj jasno, da je pravzaprav obratno: da je ekonomska politika EU samo nadaljevanje (druge svetovne) vojne z drugimi sredstvi. Toda z istimi cilji: vzpostaviti gospodarsko in politično hegemonijo »velesil«, ki bo legalizirala prisvajanje rezultatov dela manj razvitih. Vse več podatkov kaže, da ta politika pomeni plenjenje revnih, njihovo naraščajočo ekonomsko, s tem pa tudi politično odvisnost od bogatih. Plenjenje se dogaja ne samo na področju financ, temveč gospodarstev v celoti.

Preobrat se je zgodil sredi prejšnjega desetletja, ko je v EU vstopila vrsta majhnih in slabo razvitih držav. Takrat so podjetja bogatih držav članic pričela z ofenzivno politiko prilaščanja podjetij v teh državah, ki so v novih pogojih postajala nekonkurenčna (sovražni prevzemi po likvidacijskih cenah) in oblikovala nekakšno »okupacijsko ekonomsko politiko«. Vodilno v tej agresivnosti je bilo nemško gospodarstvo in EU je vse bolj dobivala značaj nekakšnega »četrttega Reicha«. Dunajski ekonomist Joachim Becker je izračunal, da se samo iz dobička (izsiljeno) prodanih (»privatiziranih«) podjetij v novih članicah EU v bogate letno pretaka kar 3-8% DBP teh držav.

Vendar plenjenje revnih držav EU sega tudi na druga področja: v infrastrukturo, v telekomunikacije, v bančništvo in nacionalne finance v celoti, predvsem pa v kadrovske resurse revnih držav. To slednje je dolgoročno najusodnejše, saj de-facto onemogoča revnim članicam, da bi se izvile iz svoje razvojne krize. Tako dejansko postajajo nove kolonije bogate evropske »trojke«, Nemčije, Francije, Velike Britanije. Zaostajanje BDP revnih za povprečjem BDP EU v zadnjem desetletju, torej po vstopu v EU, hitro narašča. Slovenija je še okrog leta 2005 dosegala skoraj 90% povprečja (takratne) EU, danes se hitro bliža 80%, ob tem, da je to povprečje zaradi vstopa novih, še revnejših članic, bistveno padlo. Drugače povedano: naš zaostanek za povprečjem EU se je iz enega desetletja razvoja povečal na četrto stoletje!

Ker bodo ti podatki in te ugotovitve nekatere pretresli, slovenska uradna politika pa bo storila vse, da jih zanika, bom v tem kratkem zapisu poskušal stvari dodatno osvetliti in utemeljiti.

EU V TEŽAVAH

Prav zaradi navedenih dejstev, ki se jih zaveda vse več ljudi, se je EU znašla v težavah. Tega nam ni treba posebej dokazovati, saj je povsem evidentno. Zaupanje vanjo hitro upada in v tem »evropska vlada« in evropski parlament delita usodo večine vlad in parlamentov svojih članic, ki se iz dneva v dan soočajo z naraščajočim političnim nezaupanjem v svoje državne institucije.

Način, kako je EU »reševala« grško razvojno tragedijo, je verjetno tudi eurofilom dokončno razkril, da odločujočim akterjem v EU sploh ne gre za Grčijo in Grke, temveč zgolj za zaščito svojih terjatev ter usposobitev Grčije za vračanje dolgov in nadaljnje zadolževanje. Medtem, tako zahtevata g Juncker in gospa Merkel, je treba za te dolgove najti mehanizme, ki bodo vse države – članice, tudi najrevnejše, prisilile v posredno poroštvo novega grškega zadolževanja (»finančne pomoči«). Za vsak slučaj, če bodo dogodki v Grčiji ušli nadzoru (v smeri popolne destabilizacije Grčije ali celo državljskih nemirov in vojne).

To so znana dejstva, ki pa sama po sebi ne dajejo odgovora, ZAKAJ se je to zgodilo in KAJ STORITI, da bi si EU lahko povrnila, če že ne ugleda, pa vsaj zaupanje do te mere, da bi njene institucije lahko funkcionirale in da bi države članice sprejete dogovore, odločitve in ukrepe spoštovale in izvajale. Če se to ne bo zgodilo še v tem desetletju, bo EU obtičala na produ zaostrenih političnih tokov kot birokratski okostnjak neuspešnega povezovanja evropskih držav.

In prevladal bo brutalni egoizem korporacijskega kapitala, ki bo državne institucije spremenil v okrask navidezne demokracije, človekove pravice večine Evropejcev pa v mokre sanje.

»PROST PRETOK LJUDI« JE DEJANSKO NAČRTEN KADROVSKI ROP REVNIH ČLANIC

Nova generacija članic EU, torej tiste, ki so v EU vstopile po »velikem poku« na začetku stoletja, so razvojno najbolj prizadete na kadrovskem področju.

Uveljavitev načela »prostega pretoka ljudi« je sprožila prave »zaposlitvene cunamije«, selitev milijonov ljudi iz revnih držav članic v razvitejše, ki je kadrovsko oz izobrazbeno opustošila številne nove članice in jim bo za več desetletij praktično onemogočila normalen ekonomski in družbeni razvoj.

Razpoložljivi podatki kažejo, da so nekatere najbolj prizadete male države (Latvija, Madžarska, itd) v prvem desetletju po vstopu v EU izgubile 20 -30% kvalificiranih in visokošolsko izobraženih delavcev iz gospodarstva in zdravstva, ne da bi pri tem pomembneje upadel delež nezaposlenosti v teh državah oz je ta še naraščal. Ker je bil (in še je) v večini teh držav pretežen del stroškov izobraževanja pokrivan proračunsko, to pomeni zanje pravo finančno katastrofo. Izobrazba do visokošolskega diplomanta danes (po podatkih OECD) posamezno teh držav stane okrog 250.000 evrov, kar pomeni, da je večina teh držav v nekaj letih izgubila več desetletne milijardne investicije v izobraževanje.

Še večji problem pa bo beg teh kadrov predstavljal za njihov normalen družbeni razvoj v naslednjem obdobju, saj ga ne bo mogoče hitro nadomestiti in bo desetletja predstavljal razvojni manko. Z njim se povečuje tehnološko zaostajanje in tehnološka odvisnost od razvitih držav.

Sociologi pri tem opozarjamo še na en problem: družbe, ki so na eni strani izpostavljene »begu možganov«, na drugi pa priseljevanju bistveno manj izobraženih delavcev, se neizprosno soočajo z degradacijo že doseženih družbenih standardov. Ta problem se bo z množičnim priseljevanjem beguncev še zaostрил.

Če na ta problem pogledamo z druge strani, vidimo, da so najbolj razvite države članice (Nemčija, Velika Britanija in Francija, pa tudi Belgija, Danska in Švedska) samo v zadnjem desetletju oplenile več kot tisoč milijard izobrazbenega kapitala revnejših članic, saj so v procesih priseljevanja ali »izposoje delavcev« absorbirale več kot 4 mio kvalificiranih delavcev in izobraženih strokovnjakov iz Poljske, Baltičkih držav, Madžarske, Češke, Slovaške, Romunije in Bolgarije, pa tudi iz nekaterih nečlanic (ki so ali so bile v procesu pridruževanja: Hrvaške, Srbije, Kosova, Makedonije, Turčije, itd)!

Tako seveda ni mogoče zagotavljati enakih pogojev razvoja vsem državam članicam. Razprava o dveh hitrostih razvoja v EU se je iztekla v delitev članic na bogate in revne. In ta delitev bo trajnejša, kot danes mislimo, saj očitno bogate postajajo bogatejše, revne pa revnejše.

»PROST PRETOK KAPITALA« JE MODERNA OBLIKA FINANČNEGA ROPA!

Te razlike v razvitosti držav-članic finančni tokovi v EU ne odpravljajo, temveč še poglobljajo. Vlaganja razvitih družb v nove članice poteka predvsem v obliki sovražnega prevzema interesantnih podjetij po izsiljenih stečajnih cenah, medtem ko je običajnega vlaganja podjetij iz razvitih držav v podjetja nerazvitih razmeroma malo.

Še bolj kruto pa je na področju posojilnega kapitala. Medtem, ko je ta kapital v razvitih državah zgubljal na ceni in so se obresti bližale ničelni vrednosti (ali celo dosegle doslej nepoznano obliko negativnih obresti), so se obresti na posojila nerazvitim članicam EU vzpenjale do oderuških vrednosti. Podatki kažejo, da so obrestne mere za posojila, potrebna za financiranje javnih financ, pridobljena na sekundarnih finančnih trgih, v razmerju 1 proti 24!

Če pogledamo samo podatke o posojilih, vidimo, da je bila povprečna obrestna mera za nemška posojila 0,67%, za grška pa je v zadnjem letu znašala kar 8,58%! Ker to niso bila neposredna posojila EU, temveč posojila mednarodnih skladov in bančnih korporacij, ki jih je EU dopuščala, spodbujala in ščitila, moramo ugotoviti, da je EU zavestno ustvarjala prostor in pogoje za to obliko ekonomskega izkoriščanja svojih revnejših članic in jih tako potiskala v naraščajočo finančno odvisnost, ki čedalje izrazitejše dobiva značaj neokolonializma.

Podrobnejši podatki o zadolženosti posameznih držav dajo tako povsem nov pogled. Povzeto po D. Pavšlju, (ki je zbral podatke iz ec.europa.eu/eurostat), vidimo, da je skupni BDP EU27 v letu 2014 znašal 13.889 milijard evrov, skupni javni dolg pa 12.304 milijard evrov (88,6%) ali 27.695 na prebivalca.

Pri tem dolg bogatih (Nemčije, Francije, Velike Britanije, Belgije, Danske, Irske, Luxemburga, Nizozemske, Avstrije, Finske, Švedske in pogojno Italije), ki predstavlja 89,4% njihovega BDP, pomeni 82,1% vsega dolga držav članic, dolg revnih (84,9% njihovega BDP) pa le 17,9% celotnega dolga.

Vendar bogatih njihov dolg ne tišči, saj je najet po nizkih obrestnih merah (0,5 – 1,5%!), medtem ko so dolgovi revnih najeti v povprečju po obrestnih merah med 3 in 7%, kar predstavlja veliko breme za te države. Če tej tekoči finančni obremenitvi dodamo opisane finančne in razvojne posledice kadrovskega cunamija, se ne moremo izogniti sklepu, da EU danes predstavlja organizacijski okvir trajnega izkoriščanja in naraščajoče razvojne odvisnosti čedalje bolj revnih od čedalje bolj bogatih članic.

Dolg revnih članic (torej teh 18% celotnega EU dolga!) bi EU lahko sanirala, če bi prisilila posojilodajalce, da znižajo obrestne mere in za preplačane obresti zmanjšajo glavnice. Toda to ni v interesu bogatih članic, ki služijo prav s posojanjem denarja. Nasprotno, prav naraščajoča in trajna zadolženost manj razvitih članic je politični cilj bogatih (in s tem »nove« EU!), saj jim zagotavlja trajno rento v višini 7 – 9% na vloženi kapital, ki pri njih doma praktično ni vreden nič!

G. JUNCKER, VELIKI VITEZ KORPORACIJSKEGA KAPITALA.

Vzpon g Junckerja na vodilni položaj v EU je dal nemški okupacijski gospodarski politiki nov zagon, novo finančno in organizacijsko spodbudo.

Da g Junckerju res pritiče naziv »velikega viteza korporacijskega kapitala« nam ni treba dokazovati z njegovo nedavno preteklostjo, ko je sredi Evrope ustvaril nekakšno »davčno oazo« in omogočil številnim korporacijam, da so ogoljufale lastne države za stotine milijard evrov. Ta primer je mogoče zanimiv zato, ker razkriva naraščajočo moč bančnih in drugih kapitalskih centrov, saj so se ogoljufane države in njihove inštitucije nasproti njim počutile tako šibke, da evidentne davčne utaje in goljufije niso upale inkriminirati in sodno preganjati. G. Junckerja pa so nagradile z vodilnim položajem v EU.

On se jim je oddolžil z veličastnim projektom: »javno – zasebno partnerstvo«. Da je ta projekt navadna past za male članice, nam lahko pokaže že kar slovenski primer. Naš projekt drugega tira Ljubljana – Koper v Sloveniji seveda ne more dobiti ustreznega zasebnega partnerja, zato je izpadel iz sofinanciranja. Dobil ga bo le v primeru, da podjetje Slovenske železnice (SŽ) prodamo nemškemu podjetju Deutsche Bahn (DB) ali podobnemu japonskemu ali kitajskemu podjetju, česar pa EU ne bo dopustila, kot ni dopustila prodaje Telekomu Rusom.

In prav to je prava vsebina te Junckerjeve mišnice za male članice EU: na eni strani pretežen del investicijskih sredstev EU legalno usmeriti v projekte v bogatih članicah, ki edine lahko zagotovijo postavljene pogoje zasebnega partnerstva, na drugi pa posredno prisiliti male članice v prodajo svojih podjetij in novo zadolževanje.

UJETI V ČLANSTVO V EU

Prepoznanje te roparske narave nove EU nas seveda ne sme voditi v iskanje poti, da bi se odrekli članstvu v EU. Taka odločitev bi bila enostavno nesmiselna: gospodarskega sveta, v katerem bi bila lahko Slovenija uspešna mimo in brez EU, preprosto ni več; pojedla ga je globalizacija.

Slovenija tudi ni in nikoli ne bo Švica, ta varovani in čuvani »zapik« vseh evropskih finančnih špekulantov, zato je na članstvo v EU enostavno obsojena. Enako kot to velja za Srbijo ali Makedonijo: po poti pridružitve ali po poti »revolucionarnih sprememb« ukrajinskega scenarija, članstvo v EU je tudi njima preprosto usojeno!

SLOVENIJA POTREBUJE NOVO RAZVOJNO STRATEGIJO

Seveda pa je to spoznanje zelo pomembno za slovensko »evropsko« politiko in našo lastno razvojno strategijo.

Slovenija mora svojo (do)sedanjo gospodarsko politiko »razprodaje podjetij« (lažno poimenovana kot »privatizacija«), ki jo je zasnovala Janševa vlada, uzakonila Bratuškina (g Čufar) in prevzela Cerarjeva, hitro nadgraditi z agresivno politiko gospodarske internacionalizacije. Pogoj za to novo gospodarsko razvojno strategijo pa ne tiči v finančnih, temveč v upravljavskih paradigmah. Slovenija mora s spremembo zakonodaje o ustanavljanju podjetij odpraviti možnosti za lastniške špekulacije, izigravanje zaposlenih, partnerjev in upnikov, s spremembo zakonodaje o upravljanju podjetij pa ustvariti preglednost in enoznačno definirati odgovornost uprav in nadzornih svetov tako v zasebnih kot še bolj v podjetjih, v katerih je prisotna lastnina državljanov (»državna lastnina«). Za uspešno gospodarjenje z njo pa je odgovorna vsakokratna vlada.

Transformacija nekdanjih socialističnih podjetij v moderne kapitalske družbe očitno še ni končana. Obtičali smo na točki najbolj neplodnega konflikta, ko se v vsakem podjetju soočata parterna interesa zaposlenih in lastnikov, oba, po nujnosti obstoječe logike, kratkoročno profitno naravnana. Zato je treba ta upravljavski konflikt presekati kot gordijski vozle z razširitvijo NS tako, da bodo v njih prisotni nosilci kapitala in dela v širšem smislu. Kogar ne moti beseda: tudi na ravni podjetij je treba upravljanje »podružbiti«.

Pri oblikovanju nove evropske politike pa bodo poseben problem predstavljali naši evropski poslanci. Njih so kandidirale politične stranke in zdaj v svojih evropskih povezavah in odločitvah zasledujejo predvsem interese »svojih« strank, ne Slovenije. Tako pri svojem delu v Bruslju uresničujejo iluzijo, da so interesi prav njihove stranke ključni za Slovenijo. Zato pogosto dobimo vtis (oz spoznanje), da v Bruslju Slovenije enostavno ni: tam so samo naši predstavniki SDS, SMC...

Ta ugotovitev nas ponovno vodi k vprašanju nujnosti spremembe našega volilnega sistema, ki očitno reproducira strankokracijo in negativno kadrovske selekcije. Mogoče tudi k razmisleku, da bi lahko za evroposlance kandidirali samo nestranski strokovnjaki...

TAKE EU NOČEMO!

Transformacija EU v zadnjih dveh desetletjih je odraz dejstva, da so novonastali centri korporacijskega in bančnega kapitala v ZDA in Evropi že prerasli države in njihove institucije. To bo imelo za nadaljnji razvoj naše civilizacije usodne posledice. Če je bila v preteklosti glavna naloga države upravljanje s skupnim dobrim in deloma socialna izravnava, je glavni cilj kapitalskih centrov privatizacija vseh področij in podreditev vseh političnih odločitev profitni logiki. Korporacije prevzemajo politično vlogo od držav: odločajo ne le o novih investicijah, temveč tudi o socialni strukturi družb. Odločajo tudi o razmerjih in odnosih med državami, torej o vojni in miru. Oblikujejo lastne vojaške in paravojaške sile, zakonodajo in organe pregona potiskajo v službo profitnih interesov. Nacionalni parlamenti in vlade postajajo dekoracija.

EU se temu usodnemu zaokretu evropske civilizacije v kapitalsko strahovlado ne le ni mogla izogniti, temveč je s prihodom g Junckera postala njegovo orodje, kar bo imelo tragične posledice za vrsto njenih manj razvitih članic.

Te postajajo kolonije bogatih članic.

Odprto ostaja le vprašanje, koliko prostora si bodo posamezne kolonije izborile za svoj lasten razvoj. Kajti kapital, ki prevzema značaj hegeljanskega Absolutnega duha, jih ne namerava uničiti. Nasprotno, želi jih usposobiti za trajno zadolževanje in vračanje dolgov. Kajti bogati ne živijo od dela, temveč od rent.